

Thomas Desmet

KLEUR ME IN

Een queer kortverhalenbundel

Salto

Beste lezer

Voorjeligteenbundel vol kortverhalen. In elk verhaal vind je een queer invalshoek, groot of klein. Ik heb mijn uiterste best gedaan om elk verhaal met respect, liefde en zorg te schrijven. Om dat te doen, moest ik andere stemmen betrekken bij hun verhalen. Hopelijk voel je na het lezen van deze bundel dat dat gelukt is. Het is best mogelijk dat je tijdens of na het lezen met vragen zit of ergens meer over wilt weten. Daarom vind je achteraan in dit boek op pagina 254 een bronnenlijst waar je terecht kunt voor meer informatie.

Is een queer kortverhalenbundel anno 2025 nog relevant? In België en Nederland is het momenteel met de rechten van LGBTI+ personen niet rampzalig gesteld. Ik ben enorm dankbaar om in een land te kunnen leven waar ik met iemand van hetzelfde geslacht kan trouwen en (ongeveer) gelijke rechten heb als iemand anders.

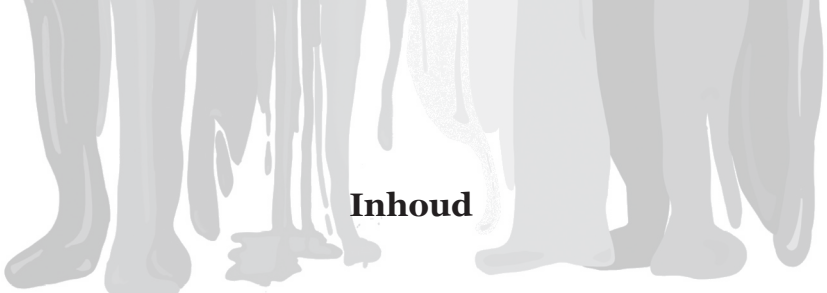
Maar elders in de wereld is dat niet zo. In sommige landen is homoseksualiteit nog steeds strafbaar of hebben LGBTI+ personen minder rechten. Zelfs verworven rechten staan (in EU-landen!) soms onder druk. Denk maar aan het schrappen van rechten van meemoeders, het niet meer vergoeden van medische zorg voor trans personen of het dwingen van mensen om hun seksuele voorkeur te verbergen. Die slingerbeweging in de poli-

tiel en de toenemende polarisatie wereldwijd baren me zorgen. Daarom geloof ik dat boeken zoals *Kleur me in* nog steeds een verschil kunnen maken. Ze geven jou, beste lezer, hopelijk meer inzicht in het leven van LGBTI+ personen.

In het overzicht op de volgende pagina's vind je voor elk verhaal een teaser die een tipje van de sluier oplicht. Je kiest zelf welke verhalen je leest en in welke volgorde. De volgorde in dit boek is slechts een suggestie – jij kiest wat jou het meest aanspreekt! Boven elk verhaal staan blanco sterretjes. Na het lezen kun je er zoveel inkleuren als je wilt (ja, de woordgrap is bewust). Ik hoop dat de verhalen in deze bundel, hoe kort ze soms ook zijn, jouw wereld een beetje kleurrijker mogen maken.

Veel leesplezier!

Thomas

Inhoud

☆☆☆☆☆

Daar zat muziek in

*Een dief slaat toe op het slechtst mogelijke moment,
maar wat wordt er precies gestolen?*

- 10 -

☆☆☆☆☆

Zit, lig, blijf

Honden discrimineren niet. Baasjes wel.

- 22 -

☆☆☆☆☆

Vluchten heeft geen zin meer

Of toch?

- 46 -

☆☆☆☆☆

Kleur me in

Laat één mening jouw leven niet bepalen.

- 56 -

☆☆☆☆☆

Laat de deur op een kier

*Verworven rechten kunnen altijd worden uitgewist.
Familie niet.*

- 74 -

☆☆☆☆☆

De prins met het warme hart

*Hoe ver wil je gaan om je sprookje
van een happy end te voorzien?*

- 86 -

☆☆☆☆☆

Verhaaltje voor het slapengaan

Autobiografie van een grootvader.

- 108 -

☆☆☆☆☆

Brieven van een (halve) onbekende
Iemand houdt je maandenlang in de gaten.

- 116 -

☆☆☆☆☆

Geen koeken meer
Afscheid nemen: de kleindochtereditie.

- 128 -

☆☆☆☆☆

Uit je element zijn
Een laatstejaarsgrap of een dekmantel voor duistere plannen?

- 136 -

☆☆☆☆☆

Kraak mijn code
Een tutorial voor wiens leven enkel uit eentjes en nulletjes bestaat.

- 158 -

☆☆☆☆☆

Ik wil dat je met het einde begint
Superkrachten: een zegen en een vloek.

- 172 -

☆☆☆☆☆

Ready? Set. Go!
Weglopen van je verleden voor gevorderden.

- 194 -

☆☆☆☆☆

Het wordt beter, beloofd!
Een dagpas naar de toekomst, ook al zet je zo alles op het spel.

- 212 -

☆☆☆☆☆

Bloedserieus
Bloed doneren is niet voor iedereen, hoe gezond je ook denkt te zijn.

- 238 -

Meer weten?

- 254 -

The background of the image is a dark, textured surface with vertical stripes in shades of gray and black. There are several large, dark, irregular shapes that look like paint splatters or ink blots, particularly on the left and right sides. The overall effect is abstract and artistic.

DAAR ZAT
MUZIEK IN

Ouverture

Onze benen bengelen over de rand van de kade. Het rivierwater botst tegen de stenen oeverwand als een plezierboot langzaam voorbijvaart.

‘Ons laatste concert’, zucht Rafa. Ze kijkt dromerig voor zich uit. Ze wil onze harmonie nog niet verstoren. Ik wil haar niet aankijken, wil haar niet op verkeerde ideeën brengen. Niet opnieuw. De riem van mijn vioolkoffer snijdt vervelend in mijn schouderblad. Dit is een afscheid. Dat mag Rafa niet vergeten. Ik weet dat zij nog steeds op iets anders hoopt. Zij is altijd de optimist van ons beiden geweest. Aarzelend steek ik mijn hand uit om haar overeind te trekken en Rafa neemt die gretig vast. Toch oogcontact. Toch hoop.

Het concertgebouw torent boven ons uit. Bovenaan heb je een prachtig uitzicht over de stad en de rivier. Daar slopen we wekelijks naartoe, tussen de muzieklessen door. Niemand die ons betrapte; wij, twee meisjes die met hun viool door de lege gangen dwaalden. We ontmoetten elkaar enkel daarboven. Nooit bij haar thuis. Nooit bij mij. Muziek hield onze vriendschap samen, en haalt ons nu uit elkaar.

Rafa start binnen enkele maanden aan het conservatorium. De spiksplinternieuwe viool die naast haar ligt, kost evenveel als een halfjaar huur van mijn vaders appartement. De exacte kostprijs heb ik enkel aan het internet gevraagd, nooit aan haar.

Samen met meer dan vijftig tieners verzamelen we in het opslaglokaal achter de grote zaal. Het ruikt er naar zweet

en onuitgesproken gevoelens. Anso (Ann-Sofie voor de dirigent) loopt met opgetrokken neus langs ons. Ze heeft naast de solo van dit slotconcert gegrepen en daar is ze steeds nog niet van bekomen.

Zoals altijd drommen er mensen om ons heen. Ze stellen Rafa constant vragen. Mijn medespelers vragen niets aan mij, ik heb niets om aan hen te geven. Ze smeken om Rafa's viool te mogen vasthouden en wijzen dan naar de nieuwe blauwe metalen kist. Of ze er iets op wil spelen. Ooit liet ze mij er eens op spelen, maar het voelde veeleer alsof ze speelde met mij.

Mensen maken mij altijd nerveus, maar met Rafa als de superster die de mensen willen zien, kan ik tijdelijk alles aan. Ik blijf op de achtergrond, speel liever de tweede partij. Straks is er een afterparty. Ik heb er geen tijd voor, hoe hard Rafa ook wil dat ik bij haar blijf. Op mij wacht er een shift in het restaurant bij ons om de hoek. Mijn vader pikt me meteen na het concert op. Rafa weet als geen ander dat je moet werken voor je toekomst, dus pruttelt ze niet tegen.

Nu straalt ze, ook al zie ik hoe ze mijn blik telkens opnieuw in de massa zoekt. Ik knipoog niet terug. Ze moet leren om afscheid van mij te nemen. Binnenkort ontmoet ze betere mensen, daar ben ik zeker van. Beter dan ik.

De dirigent klapt luid in de handen. Tijd voor een groepsfoto in de grote concertzaal. De deuren worden opengeklapt en iedereen rent als een gek het opslaglokaal uit, de gang door. Ik snel nog even naar het toilet, mijn strategie om dadelijk op de achterste rij te kunnen aansluiten zonder dat iemand me opmerkt. Zo word ik

hoogstens een figurant, iemand wiens naam niemand zich zal herinneren. Bij het naar buiten rennen bots ik tegen Anso aan. Ze loopt de verkeerde richting uit, maar dat zeg ik haar niet.

Het fotogebeuren loopt zoals gepland. Rafa vooraan. Centraal. Trots en met bakken enthousiasme. De andere violisten cirkelen vol bewondering om haar heen. Behalve ik. Ik verschuil me bij de bassisten. Ik ben er, maar ik ben er niet. Hier verdient Rafa alle aandacht. Hier hoor ik niet bij.

De groep muzikanten slentert terug naar het opslag-lokaal. De rust wordt echter meteen verstoord.

Geroep.

Even blijf ik in de concertzaal staan. Dat klinkt niet goed. Het is Rafa. Ze huult. Het geluid gaat door merg en been. Ik hoor niets anders.

Geen muzikant die iets durft te zeggen. Geen instrument dat een geluid lost. Langzaam draai ik me om. Rafa staat met lege handen in de deuropening.

‘Iemand heeft mijn viool gestolen.’

Interlude

Er volgen enkele maten rust. Een korte pauze in dit chaotische stuk dat meteen het tempo weer oppikt. Rafa blijft moedeloos staan en ik heb geen andere keuze dan naar haar toe te stappen.

‘Wat moet ik nu?’ vraagt ze.

De dirigent komt ook bij ons staan.

‘We hebben de politie gebeld’, probeert hij Rafa te troosten. ‘We sluiten nu de buitendeuren, zodat niemand met de viool kan wegsluipen. Er is een reserve-instrument. Geen paniek. Alles komt in orde.’

Zijn woorden maken geen indruk op haar. Rafa knikt wel, maar het dringt niet helemaal door. Ik zie het. Ik ken haar.

‘Wil je de solo nog spelen?’ vraag ik, niet goed wetend waarom dat het eerste is dat in mijn hoofd opkomt. Ze staart naar de grond en zet een stapje dichterbij. Haar hoofd rust op mijn schouder. Ik moet het even toelaten, ook al doe ik dat liever niet.

Rafa wil zo graag dat ik iemand word die ik nooit kan zijn. Ze blijft het steeds proberen. Zo zorgde ze ervoor dat ik in dit orkest kon blijven, zelfs na alle problemen van mijn vader. Ze kon de dirigent laten inzien dat ik geen verloren zaak ben. Ze wilde mij laten inzien dat ik niet verloren ben.

Deze muziekschool. Deze avond. Het is allemaal slechts een prelude. Het conservatorium, dat is het echte werk. Daar wilde Rafa mij mee naartoe krijgen. Naar haar dromen. Ze had mij zelfs ingeschreven voor de audities. Dat kon ik niet doen. Wilde ik ook niet. Het enige wat ik kon doen, was haar steunen in haar avontuur.

Mijn treinticket werd zonder vragen door haar betaald. Tijdens die rit had ik haar in stilte bestudeerd. Hoe ze de grepen oefende zonder viool. Hoe ze glimlachte naar mij en ik me afvroeg waarom ik niet op dezelfde manier naar haar kon kijken. Haar hazelnootbruine ogen, de donkere, wild golvende haren en haar huid die soms leek te glanzen in de zon. Ze was prachtig, daar was

geen twijfel over. Maar voor mij voelde dat meer als een logische conclusie aan, nooit als een gevoel.

Ook nu zie ik die hongerige blik in haar ogen. Ze wil niet dat ik zomaar een goede vriendin in deze rot-situatie ben. Ze wil dat ik meer ben dan dat. Net zoals de laatste keer, in de nok van dit gebouw. Ze had net bericht gekregen dat ze was toegelaten tot haar droomopleiding. We zouden het vieren en ik had een fles champagne meegenomen van mijn werk. Mijn schuldgevoel daarover kon ik wel onderdrukken als ik maar snel genoeg dronk.

Maar Rafa was gulziger. Ze kuste me. Ik wilde dat niet. Ik heb het nooit gewild. Ik voel gewoon niet wat zij voelt voor mij. Voor niemand, trouwens. Soms denk ik dat iemand vergeten is om mij te stemmen, net als onze instrumenten. Iemand zou gewoon even mijn gevoelens moeten harmoniseren. Waarom werkt het niet zo? Dan zou ik een groter deel van Rafa's leven kunnen zijn. Ik zou misschien zelfs rust vinden. Maar dat kan niet. Niet meer. Dus ik duwde haar weg.

Gehaast trek ik haar nu weer mee naar de coulissen.

‘Gitaren verdwijnen niet zomaar’, zeg ik beslist. ‘De politie vindt vast de schuldige.’

Rafa haalt de schouders op.

‘Ze is goed verzekerd’, mompelt ze.

Wat bedoelt ze daarmee? Maakt zo'n diefstal dan niets uit? Kan een misdrijf als dit simpelweg worden rechtgezet?

Een verzekering. Ik wilde dat mijn vader die ook had afgesloten voor hij tegen de ophaalbrug bij de kade reed.

Desmet, Thomas

Kleur me in

© 2025 Salto / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Thomas Desmet
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.thomasdesmetschrijft.be

Omslagontwerp: Marjan Maeckelbergh
Vormgeving binnenwerk en cover: Smets & Ruppel
Trefwoorden: young adult, queer, kortverhalen

D/2025/0034/56
ISBN 978 90 02 28418 2
NUR 285

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd
– op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Het verhaal 'Bloedserieus' is geschreven op basis van
de wetgeving over bloeddonoraties in België in februari 2025.